

Συμβούλιο της Επικρατείας: 3461/1980 (Τμ. Α')

Πηγή: Ε.Δ.Κ.Α. ΚΓ' 1981, σελ. 26

Εξ εργατικού ατυχήματος θεωρείται και η εν τη εκτέλεσει της ασφαλιζομένης εργασίας επιδείνωσις προϋπαρχούσης παθήσεως αποτόκου εργατ. ατυχήματος ησφαλισμένου. Όταν αι εξ εργατικού ατυχήματος συνέπειαι εκδηλωθούν βραδύτερον η προθεσμία αναγγελίας αυτού άρχεται από της εκδηλώσεως τούτων. Η υγειονομική επιτροπή δέον να γνωμοδοτή ειδικώς περί της υπάρξεως και χρόνου επελεύσεως της επιδεινώσεως. Δεν δύναται το δικαστήριον να στηρίξη την κρίσιν του εις ιδίαν αυτού αντίληψιν και ουχί εις γνωμοδότησιν της οικείας υγειον. επιτροπής

Πρόεδρος : κ. Δ. ΚΑΛΟΔΟΥΚΑΣ

Εισηγητής: κ. ΣΠ. ΚΑΡΑΛΗΣ

Επειδή δια της αιτήσεως ταύτης διώκεται η αναίρεσις της υπ'αριθμ. 8601/1979 αποφάσεως του Τριμ. Διοικ. Πρωτοδ. Αθηνών δια της οποίας εγένετο δεκτή προσφυγή του ήδη αναιρεσιβλήτου ησφαλισμένου του Ι.Κ.Α. και ανεγνωρίσθη ως εμπρόθεσμος υποβληθείσα υπ' αυτού δήλωσις επισυμβάντος εργατικού ατυχήματος, ακυρωθείσης της θεωρησάσης ως εκπρόθεσμον την δήλωσιν ταύτην αποφάσεως της Δ/θμίου Ασφαλ. Επιτρ. Εφέσεων (υπ'αριθμ. 3544/1958).

Επειδή, κατά την έννοιαν των προβλεπουσών περί της συνταξιοδοτήσεως λόγω αναπηρίας εξ εργατικού ατυχήματος συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 34 παρ. 1 και 28 παρ. 2 του Α.Ν. 1846/1951 "περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων" (ΦΕΚ 279) θεωρείται ως εργατικόν ατύχημα θεμελιούν αξίωσιν προς συνταξιοδότησιν εκ της αιτίας ταύτης και η εν τη εκτέλεσει της ασφαλιζομένης εις το ΙΚΑ εργασίας επισυμβάσα επιδείνωσις προϋπαρχούσης παθήσεως του ησφαλισμένου καθιστάσα ήδη αυτόν ανίκανον προς εργασίαν (Σ.Ε. 2378/1974).

Επειδή κατά το άρθρον 21 του δια της υπ'αριθ. 57440/13.1.1938 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας εγκριθέντος Καν/σμού Ασφαλ. Αρμοδ. του ΙΚΑ (ΦΕΚ 33 Β) ως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, η αναγγελία του εργατικού ατυχήματος υπό του εργοδότη, του ησφαλισμένου

και του τας πρώτας βοηθείας παρασχόντος ιατρού ως και παντός υπαλλήλου του Ιδρύματος, λαβόντος ως εκ της υπηρεσίας του γνώσιν, δέον να γίνεται, εντός πέντε ημερών από της επελεύσεως, του ατυχήματος, της προθεσμίας ταύτης δυναμένης να παραταθή επί τη συνδρομή ωρισμένων ειδικωτέρων προϋποθέσεων μέχρι και δύο ετών (ανωτέρα βία, θάνατος του υποστάντος το εργατικόν ατύχημα ησφαλισμένου). Ουχ ήπτον, εφ' όσον έχει γίνει παγίως δεκτόν, ότι δια την ύπαρξιν εργατικού ατυχήματος, δεν απαιτείται όπως αι συνέπειαι τούτου εκδηλωθούν αμέσως, αλλά είναι δυνατόν να επέλθουν και βραδύτερον, δια βαθμιαίας εξελίξεως, παρέπεται ότι αι κατά τα ανωτέρω προθεσμιαί αναγγελίας του ατυχήματος, δεν άρχονται εις τας περιπτώσεις ταύτας, αφ' ης επήλθε το γεγονός, το οποίον απετέλεσε την αιτίαν της εκδηλωθείσης αργότερον αναπηρίας, αλλά από του χρόνου κατά τον οποίον επήλθε πράγματι η αναπηρία αύτη (Σ.Ε. 1829/1965, 408/69, 2Ψ83/70, 1344/72, 2264/75, 3892/1976, 2696/1979).

Επειδή, εξ ετέρου, δια του ως άνω Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητος του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων ορίζεται: ότι δια την διαπίστωσιν από ιατρικής απόψεως της φύσεως, των αιτιών, της εκτάσεως και της διάρκειας της σωματικής ή πνευματικής παθήσεως ή βλάβης του αιτουμένου σύνταξιν αναπηρίας ή επίδομα ασθενείας, αρμόδιαι είναι αι Υγειονομικαί Επιτροπαί και (άρθρον 29) ότι αι γνωματεύσεις αυτών είναι ως προς τα ανήκοντα εις την αρμοδιότητα αυτών τεχνικής φύσεως θέματα δεσμευτικά δια τα αρμόδια προς απονομήν της σχετικής παροχής ασφαλιστικά όργανα (άρθρον 6) εφ' όσον εκδίδονται κατά τον προσήκοντα τρόπον και είναι ειδικώς ητιολογημένοι (άρθρον 37).

Επειδή, εκ του συνδυασμού των προμνησθεισών διατάξεων συνάγεται, ότι οσάκις ο ησφαλισμένος επικαλείται επιδείνωσιν προϋπαρχούσης παθήσεως οφειλομένην εις βίαιον συμβάν επελθόν κατά την εκτέλεσιν της εργασίας του ή εξ αφορμής ταύτης και δη μετά την πάροδον των υπό των ως άνω διατάξεων του άρθρου 21 του Κανονισμού Ασφαλ. Αρμοδιότητος προβλεπομένων προθεσμιών αναγγελίας του εργατικού ατυχήματος, δέον η οικεία υγειονομική επιτροπή να γνωμοδοτή ειδικώς επί της υπάρξεως και του χρόνου επελεύσεως της επιδεινώσεως από του οποίου και άρχεται η κατά νόμον προθεσμία προς αναγγελίαν του ατυχήματος (πρβλ. Σ.Τ.Ε. 2378/1974).

Επειδή δια της προσβαλλομένης αποφάσεως εγένετο δεκτόν ότι ο αναιρεσίβλητος ησφαλισμένος εις το ΙΚΑ, εργαζόμενος εις το εν Φάρω Αυλίδος λειτουργούν εργοστάσιον οινοποιίας κατά την 14.9.1976 και ενώ μετέφερε κενάς υαλίνους φιάλας εν τω χώρω του εργοστασίου υπέστη θλαστικόν τραύμα αριστερού καρπού μετ' αποκοπής τενόντων και αρτηρίας, νοσηλευθείς δε εις το Γεν. Νοσοκομειον Χαλκίδος από 14.9.1976 μέχρι 16.9.1976 συνέχισεν εργαζόμενος ως βοηθητικόν προσωπικόν εις το ανωτέρω εργοστάσιον. Επιδεινωθείσης, όμως, της καταστάσεώς του, υπεβλήθη παρ' αυτού η υπ' αριθμ. 157/5.3.1997 δήλωσις ατυχήματος εν συνεχεία δε νοσηλεύθη εις το εν Κηφισιά Νοσοκομείον Ατυχημάτων και Αποκαταστάσεων Τραυματιών και Αναπήρων (ΚΑΤ) κατά τα χρονικά διαστήματα από 20.4.1977 έως 28.4.1977 και 22.6.1977 έως 21.7.1977. Η ανωτέρω περί ατυχήματος δήλωσις του ήδη αναιρεσιβλήτου απερρίφθη καθ' όλα τα στάδια της διοικητικής διαδικασίας. Μεθ' ο ούτος κατά την εκδίκασιν της ενώπιον του Διοικητ. Πρωτοδικείου Αθηνών ασκηθείσης προσφυγής του (εφ' ης εξεδόθη η προσβαλλομένη απόφασις) προσήγαγε προαποδεικτικώς, ενόρκους μαρτυρικάς καταθέσεις προς στήριξιν του ισχυρισμού του, ότι το ατύχημα συνέβη εις το ανωτέρω εργοστάσιον και ανηγγέλη εις το ΙΚΑ όταν επεδεινώθη η κατάστασις της υγείας του. Το εκδόν την προσβαλλομένην απόφασιν δικαστήριον, εδέχθη ότι αι συνέπειαι του κατά την 14.9.1976 επισυμβάντος εις τον αναιρεσίβλητον ατυχήματος εξεδηλώθησαν βαθμιαίως, επιδεινωθείσης της καταστάσεως υγείας του κατά μήνα Απρίλιον - Ιούνιον και Ιούλιον του έτους 1977, και έκρινεν ότι η κατά την 5.3.1977 το πρώτον υποβολή δηλώσεως περί του ατυχήματος τυγχάνει εμπρόθεσμος, ως γενομένη καθ' ον χρόνον ήρξατο η επιδείνωσις της συνεπεία του ατυχήματος βλάβης της υγείας του, ότε και θεωρείται ότι άρχεται η προς αναγγελίαν του ατυχήματος προθεσμία. Ούτω, όμως, έχουσα η αναιρεσιβαλλομένη απόφασις δεν αιτιολογείται νομίμως διότι το δικάσαν δικαστήριον, την περί του εμπροθέσμου της υποβληθείσης, ως άνω, δηλώσεως, κρίσιν του εστήριξεν εις την ιδίαν αυτού αντίληψιν περί της καταστάσεως της υγείας του ησφαλισμένου ουχί δε , ως έδει, εις γνωμοδότησιν, της οικείας υγειονομικής επιτροπής αρμοδίας όπως αποφανθή περί της υπάρξεως, του βαθμού και κυρίως του χρόνου της επιδεινώσεως, αφ' ου άρχεται, κατά τα προεκτεθέντα, η κατά νόμον προθεσμία προς αναγγελίαν του ατυχήματος. Δια τον λόγον, δε,

τούτον, βασίμως προβαλλόμενον δια της υπό κρίσιν αιτήσεως η προσβαλλομένη απόφασις τυγχάνει αναιρετέα.